

WYSTĄPIENIA Z XXVII KONGRESU UZDROWISK POLSKICH w Augustowie

Panel II. Jak pogodzić funkcje uzdrowiskowe z rozwojem gospodarczym gmin uzdrowiskowych?

Olga Piekarzewska, Główny Specjalista.
Departament Turystyki, Ministerstwo Sportu i Turystyki.

Przykłady PPP w uzdrowiskach

AUGUSTÓW, 14-17.06 2018 r.

PRZYKŁADY PPP W UZDROWISKACH

- Zgodnie z założeniami „Programu Rozwoju Turystyki do 2020 roku” partnerstwo publiczno-prywatne jest jednym z priorytetowych kierunków rozwoju turystyki w ciągu najbliższych lat.
- Partnerstwo publiczno-prywatne jest ważne dla rozwoju infrastruktury turystycznej w poszczególnych regionach i może stanowić źródło finansowania i rozwoju potencjału turystycznego gmin, powiatów i województw.
- Projekty PPP realizowane w obszarze turystyki powinny służyć realizacji zadań publicznych i zaspokajaniu potrzeb społeczeństwa.
- Zgodnie z zapisami „Programu Rozwoju Turystyki do 2020 roku” Departament Turystyki MSiT pełni funkcję Krajowego Centrum PPP w Turystyce.

Zgodnie z zapisami „Programu Rozwoju Turystyki do 2020 roku” Departament Turystyki MSiT pełni funkcję Krajowego Centrum PPP w Turystyce.

Planowane zadania Ministerstwa Sportu i Turystyki w obszarze PPP:

- upowszechnianie informacji na temat warunków – prawnych, instytucjonalnych, finansowych czy zarządczych – tworzenia projektów PPP w turystyce;
- identyfikacja potrzeb dotyczących projektów PPP w turystyce (np. potrzeby samorządu terytorialnego) oraz przygotowanie katalogu dobrych praktyk w zakresie projektów partnerstwa publiczno-prywatnego

w obszarze turystyki;

- współpraca z organizacjami pozarządowymi, jednostkami samorządu terytorialnego na rzecz wymiany informacji i promocji działań PPP w turystyce;
- współpraca międzynarodowa w ramach prac dotyczących turystyki i wymiany dobrych praktyk z obszaru PPP w turystyce.

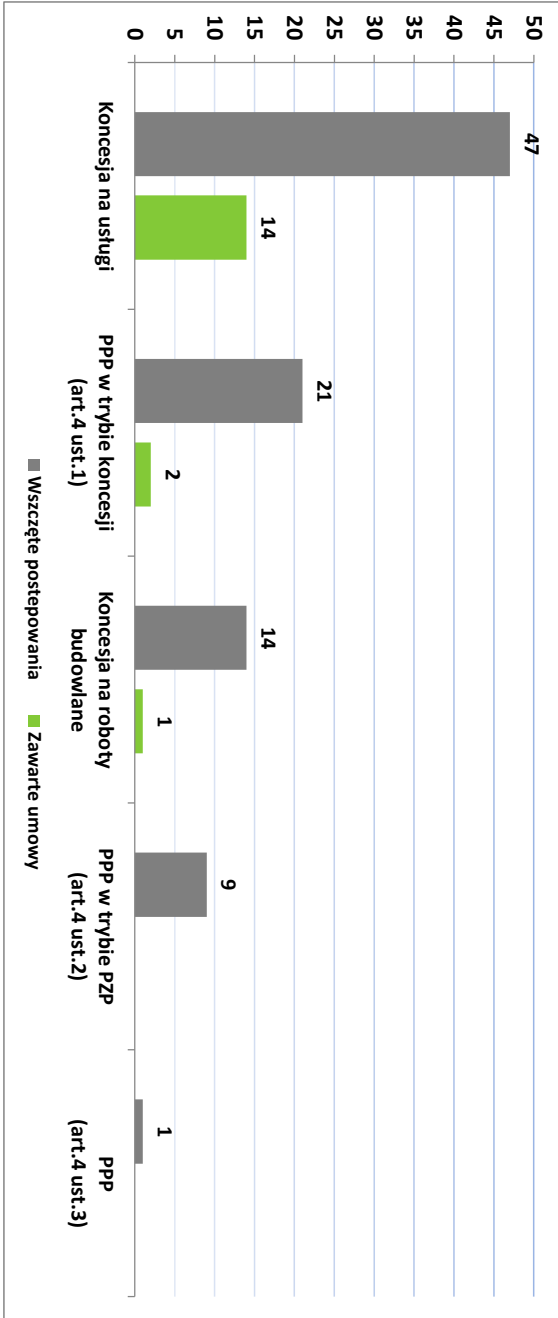
Działania MSiT dotyczące promocji PPP w turystyce:

- Sfinansowanie katalogu dobrych praktyk projektów partnerstwa publiczno-prywatnego w obszarze turystyk
- Dofinansowanie dwóch wizyt studyjnych promujących inwestycje PPP w turystyce

Katalog dobrych praktyk projektów partnerstwa publiczno-prywatnego w obszarze turystyki

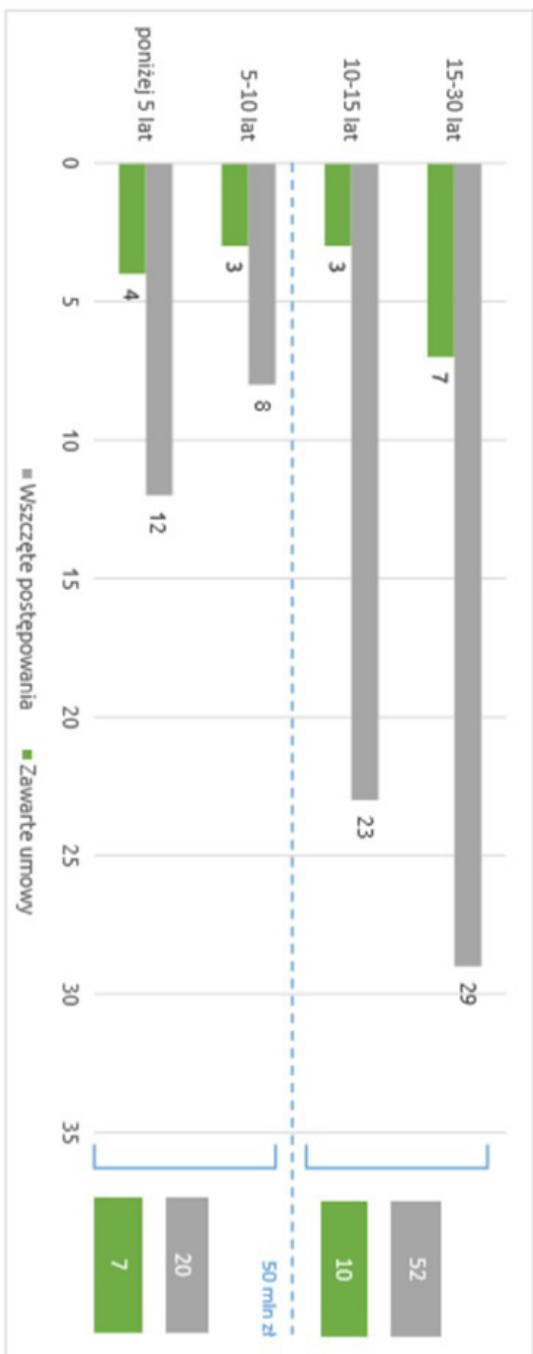

Rys.1.

Źródło: Korbus B., Zdelewski D., Keiner T., 2016, Katalog dobrych praktyk projektów partnerstwa publiczno-prywatnego w sektorze turystyki, Warszawa.

Rys.2. Liczba wszczętych postępowań, zawartych umów i procedur przetargowych w sektorze turystyki.

Źródło: Korbus B., Zieliński D., Kerner T., 2016, Katalog dobrych praktyk projektów partnerstwa publiczno-prywatnego w sektorze turystyki, Warszawa.

Rys.3. Liczba wszczętych postępowań i zawartych umów w sektorze turystyki z uwzględnieniem podziału na czas trwania projektu.

PRZYKŁAD PPP W UZDROWISKACH

Cel projektu

Celem projektu jest poszerzenie oferty turystycznej miasta, promocja atrakcyjności turystycznej regionu oraz zapewnienie turystom, jak i mieszkańcom możliwości aktywnego wypoczynku.

Wybór operatora w formie koncesji na usługi był konieczny ze względu na warunki na jakie Duszniki-Zdrój uzyskała środki RPO Województwa

Dolnośląskiego na rewitalizację terenu, na którym realizowane jest przedsięwzięcie. Rozdzielenie procesu inwestycji (finansowanego ze środków unijnych) od późniejszego zarządzania tą infrastrukturą pozwoliło uzyskać większe dofinansowanie. Ponadto, operator nie musi martwić się w swojej działalności wymogami dotyczącymi działalności ograniczenia dochodowości przedsięwzięć współfinansowanych ze środków UE.

ETAP EKSPLOATACJI

Wartość: 480 000 zł

Czas trwania: 180 miesięcy (15 lat)

Data zawarcia umowy: 24.03.2014

Podmiot publiczny

Urząd Miejski w Dusznikach-Zdroju
ul. Rynek 6, 57-340 Duszniki-Zdrój

Partner prywatny

ADKO Adam Kozłowski
Podgórze 14, 57-340 Duszniki-Zdrój

Rys.4.

Zarządzanie obiektem rekreacyjnym w Dusznikach-Zdroju

Źródło: Korbus B., Zalewski D., Ketner T., 2016, Katalog dobrych praktyk projektów partnerstwa publiczno-prywatnego w sektorze turystyki, Warszawa.

Rys.5.

Miasto Sopot, położone nad brzegiem Zatoki Gdańskiej, jest jednym z najstarszych miast polskich, o bogatej historii i licznych zabytkach. Miasto rozwiązać musi wiele problemów z rewitalizacją terenów historycznego starego miasta, jak i terenów przemysłowych.

CEL PROJEKTU

Celem projektu jest zmodernizowanie dworca kolejowego, poszerzenie oferty turystycznej miasta Sopotu, uatrakcyjnienie przestrzeni publicznej ważnej dla obsługi ruchu

Dzięki licznym atrakcjom turystycznym i aktywności gospodarczej przedsiębiorców, tereny poddane rewitalizacji, stają się na nowo częścią miasta, zapewniając przyjemną przestrzeń publiczną i bogate usługi mieszkańcom i turystom.

turystycznego oraz zapewnienie turystom, jak i mieszkańcom szerszej oferty usługowej oraz hotelowej. Celem strategicznym jest stworzenie reprezentacyjnej zabudowy architektoniczno-funkcjonalnej wizytówki miasta Sopotu.

ETAP EKSPLOATACJI

Wartość: 100 000 000 zł

Czas trwania: 149 miesięcy (12 lat 7 miesięcy)

Data zawarcia umowy: 23.01.2012

Podmiot publiczny

Urząd Miasta Sopotu
ul. Kościuszki 25/27, 81-704 Sopot

Partner prywatny

Bałtycka Grupa Inwestycyjna S.A.
ul. Galaktyczna 30A, 80-299 Gdańsk

Rys.6.

Źródło: Korbus B., Zalewski D., Ketner T., 2016, Katalog dobrych praktyk projektów partnerstwa publiczno-prywatnego w sektorze turystyki, Warszawa.

Rys.7.

PROMOCJA PPP W TURYSTYCE

Partnerstwo publiczno-prywatne szansą na rozwój małopolskiej turystyki

Fundacja Festiwal Biegów zorganizowała dla członków Klastra Aktywnej Turystyki cykl wizyt studyjnych.

W dwóch wizytach studyjnych wzięło udział 84 uczestników.

Zadanie miało na celu promocję projektów partnerstwa publiczno-prywatnego w obszarze turystyki.

Większość przedstawicieli Klastra specjalizuje się w branży turystycznej, hotelarskiej oraz sportowej, a ich wspólnym celem jest rozwijanie rynku

Wiodącym celem wizyty studyjnej było promowanie zorganizowanej turystyki edukacyjnej dla dzieci i młodzieży oraz turystyki rodzinnej. Celem realizowanego zadania było promowanie nowo

usług z zakresu aktywnego wypoczynku oraz czynne wspieranie rozwoju tego segmentu w Małopolsce.

Promocja turystyki edukacyjnej szansą na rozwój obiektów działających w ramach PPP

Zadanie obejmowało organizację trzydniowej wizyty studyjnej w trzech obiektach turystycznych zrealizowanych w formule PPP:

- Międzynarodowym Centrum Spotkań Młodzieży w Toruniu,
- Centrum Kulturalno-Rekreacyjnym Muzeum Wsi Mazowieckiej w Sierpcu,
- Wyspie Spirzchów w Gdańsku.

powstałych obiektów zarządzanych w formule PPP, których oferta skierowana jest do dzieci i młodzieży jako uczestników wyjazdów grupowych oraz rodzinnych.

WYSTĄPIENIA Z XXVII KONGRESU UZDROWISK POLSKICH w Augustowie

Panel II. Jak pogodzić funkcje uzdrowiskowe z rozwojem gospodarczym gmin uzdrowiskowych?

Ričardas Malinauskas, Mer Druskiennik.

Druskienniki: Tradycyjna balneoterapia w nowoczesnym wydaniu

Gdy Wielki Stwórca równię nadniemeńską rzeźbił, szedł linją surową i w silniejszym skurczu dłoni kształty ziemi lepił. Bogato sypał na nią żółtawym aż do bezbarwia białości piaskiem, prósząc ją obficie mchem, jakby siwym od starości dziejów ziemi i swego istnienia. [...]

Lecz gdy Stwórca – Rzeźbiarz do Niemna brzegu się zbliżył i zmęczony surowością pracy palcom spocząć pozwolił, z rokoszy wolności i odpoczynku ku ziemi błogi uśmiech spoczywania posłał. Wdzięczna ziemia odkurczyła swą pierś ściśniętą do prostoty płaszczyzny. Mała Rotniczanka skoczyła radośnie, spiesząc ku Niemnowi, jakby samą siebie prześcignąć chciała [...]. Z pod ziemi trysły źródła o różnych smakach, a barwna zieleń z niespodziewanemi, strzelistemi jak gotyki drzewami zastąpiła mech siwy i szary. W ten sposób Druskienniki były niespodzianką myśli Stwórcy w odpoczynku, gdy Ten się uśmiechnął.

Józef Piłsudski, „Złota księga Drusiennik”

Stosowanie wody mineralnej w Druskiennikach ma wielowiekową tradycję. Już w czternastowiecznych krzyżackich kronikach miejscowość nazywano Salzeniki (od niemieckiego „salz” – sól), a do przełomu XVII i XVIII wieku odnoszą się relacje o kuracji pitnej oraz kąpielach w podgrzewanych w kotle solankach, którymi leczono „niemoc w nogach”.

Gdy w 1772 r. Rzeczpospolita Obojga Narodów straciła kopalnię soli w Koronie, solankami w Druskiennikach zainteresowały się najwyższe władze królewskie. Szukając zamiennika dla utraconych kopalni, Wielki Książę Litewski i Król Polski Stanisław August Poniatowski nakazał zbadać wszystkie solanki znajdujące się na terytorium państwa. Chociaż po przebadaniu zdecydowano, że solanki w Druskiennikach nie nadają się do produkcji soli kuchennej, to przy tej okazji stwierdzono, że ich skład chemiczny jest bardzo podobny do znanych w Europie leczniczych wód mineralnych i dekretem z dnia 20 czerwca 1794 roku Druskiennikom nadano status uzdrowiska.

Nieoficjalnie łaźnie mineralne działały już na początku XIX wieku. Ale uznanie solanek druskiennickich nastąpiło dopiero w 1830 r., po zbadaniu przez Ignacego Fonberga, profesora chemii Uniwersytetu Wileńskiego i Cesarskiej Medyko-Chirurgicznej Akademii. Fonberg w swoim opracowaniu zaliczył trzy źródła druskiennickie do zimnych radoczynnych solanek chlorobromowych, o znacznej

wartości terapeutycznej. Uznanie to zaskutkowało rządowym projektem rozbudowy zdrojowiska, który został zatwierdzony 4 stycznia 1838 r.

Stwierdzono, że na głębokości od 100 do 300 metrów pod ziemią znajdują się obszerne złoża wody mineralnej o mineralizacji dochodzącej do 65 grama soli w litrze wody. Przewodnik po Druskiennikach z 1884 r. podaje, że kuracje wodą mineralną w nowym Zakładzie Przyrodoleczniczym uzupełniano o elektroterapię, gimnastykę, masaż leczniczy i modne wtedy leczenie kumysem. Ten mleczny napój ze sfermentowanego mleka kobyłego o zawartości alkoholu 1%-3% sprowadzono z Kirgizji wraz z biegłymi w jego produkcji Tatarami i rozpowszechniono tak skutecznie, że w 1893 roku druskiennicki kumys zdobył złoty medal na Międzynarodowej Wystawie w Paryżu. W jednym z kolejnych wydań Przewodnika z 1908 roku paletę zabiegów leczniczych uzupełniono o kąpiele borowinowe. Na początku XX wieku sława Druskiennik przyciągała już tylu kuracjuszy, że uzdrowisko znalazło się pod względem odwiedzających na trzecim miejscu (po Krymie i Kaukazie) wśród wszystkich kurortów Imperium Rosyjskiego.

Okres międzywojenny to wielka prosperita Druskiennik. Do rozkwitu uzdrowiska przyczyniły się walenie wizyty Marszałka Józefa Piłsudskiego oraz działalność polskiej lekarz Eugenii Lewickiej – jednej z inicjatorek powstania Centralnego Instytutu Wychowania Fizycznego w Warszawie. W oparciu o szwedzkie

Ričardas Malinauskas, Mer Druskiennik

i duńskie metodyki gimnastyki leczniczej stworzyła w Druskiennikach rewolucyjny w swojej koncepcji park-solarium. W czasach kiedy osoby dobrze urodzone unikały opalenizny, Lewicka propagowała metodę kuracji słońcem (*Sol est remedium maximum*) i ruchem, opartą na indywidualizacji ćwiczeń. Wg prof. dr hab. n. med. A. Kierzek i wsp. „zwiększająca się co roku frekwencja w Zakładzie (w 1931 r. przekroczyła liczbę dwóch tysięcy osób) była widomym znakiem rozumienia wartości stosowanej tamże terapii oraz właściwej oceny korzyści, jakie doświadczały przybyli z najdalejszych zakątków kraju kuracjusze, stanowiąc także wzorzec dla innych uzdrowisk”. Do dzisiejszego dnia jej

pomysły inspirują miasto do rozwoju.

Po trudnym okresie lat 90-tych miasto zostało odrodzone dzięki strategii nowych władz miasta. Polegała ona na zachowaniu tradycyjnych sposobów leczenia uzdrowiskowego, twórczym i kreatywnym ich odtwarzaniu w nowoczesny sposób, w nowoczesnym mieście oferującym szeroką gamę rozrywek i atrakcji. Ta strategia została zrealizowana z wykorzystaniem środków samorządowych, państwowych, unijnych, prywatnych, oraz projektów Partnerstwa Publiczno-Prywatnego. Jednym z największych wyzwań była realizacja kapitałochłonnych inwestycji infrastrukturalnych, które z jednej

Kolejka gondolowa w Druskiennikach połączyła aquapark znajdujący się w centrum miasta z całorocznym ośrodkiem narciarskim Snow Arena, leżącym na drugim brzegu Niemna

strony stały się ikonami Druskiennik, a jednocześnie stymulują rozwój mniejszych i większych przedsięwzięć gospodarczych. Przykładem jest Aquapark odwiedzony od jego powstania w 2006 r. przez 4,5 mln osób, czynny przez okrągły rok kryty stok narciarski (Snow Arena) czy też unikalna kolej gondolowa przez Niemen. Po 18 latach intensywnej pracy Druskienniki liczące 20 tysięcy mieszkańców dysponują 8 tysiącami miejsc noclegowych, 9 ośrodkami sanatoryjnymi, przyjmują ponad 300 tysięcy turystów rocznie (nie licząc odwiedzających, którzy nie zostając na noc). Na zabiegi uzdrowiskowe rocznie zużywa się ponad 33 miliony litrów wody mineralnej. Obecnie Druskienniki są najczęściej odwiedzanym litewskim uzdrowiskiem, wyprzedzając nawet bardzo

popularną i ciekawą krajobrazowo, nadmorską Połangę.

Co jest powodem takiego sukcesu? Porównując Druskienniki do wielu innych miejscowości wypoczynkowych Europy, warto podkreślić, że w Druskiennikach główny akcent kładzie się na leczenie uzdrowiskowe czerpiąc z ponad 200 letniej tradycji. Zgodnie z definicją litewskiego prawa turystycznego, każdy podmiot sanatoryjny powinien posiadać licencje na świadczenie usług medycznych i takie usługi w rzeczywistości świadczyć. Zgodnie z tą nomenklaturą mówiąc o 9 ośrodkach sanatoryjnych zaliczamy do nich wyłącznie zakłady przyrodolecnicze, rehabilitacyjne i lecznice uzdrowiskowe. Wszystkie te ośrodki zostały w latach 2000-ych sprywatyzowane i były systematycznie, acz w różnym tempie,

Całoroczny stok narciarski „Snow Arena”

modernizowane. Dzisiaj świadczą one usługi na najwyższym poziomie z zakresu balneoterapii, kinezyterapii, fizykoterapii, muzykoterapii, hirudoterapii, psychoterapii oraz cały wachlarz innych zabiegów fizjoterapeutycznych, których mamy w uzdrowisku ponad 400 rodzajów.

Drugim atutem Druskiennik jest szeroki wybór atrakcji turystycznych. Dwie największe z nich – Aquapark i kryty stok narciarski – wspomagają całoroczne funkcjonowanie uzdrowiska, oferując letnie klimaty zimą (Aquapark) i zimowe schłodzenie latem (Snow Arena). Dobrze znany Polakom Aquapark w Druskiennikach odwiedziło już ponad 4 miliony turystów, średnioroczne obłożenie hoteli w tym kompleksie wynosi 90 procent. Stok narciarski „Snow Arena” służy między innymi jako

letnie miejsce treningu dla narciarzy ze Skandynawii. Aby połączyć te dwa sezony, pomiędzy Aquaparkiem i stokiem zbudowano ekologiczną kolejkę linową. Pozostałe atrakcje zachęcają do zdrowej aktywności ruchowej na świeżym powietrzu: kąpiele kaskadowe z łaźniami nad rzeką, 18-dółkowe pole golfowe, otwarte korty tenisowe, największy nad Bałtykiem park linowy, 46 km ścieżek rowerowych, sezonowe wycieczki statkiem i katamaranami, park wodnych atrakcji nad jeziorem, oraz urzekające pola narcyzowe, gdzie co wiosny rozkwita ponad 200 tysięcy kwiatów.

Aby rozwój miasta nie tracił impetu władze miasta cały czas pracują nad nowymi inwestycjami. W tym roku otwarto Park Rozrywki o powierzchni ponad 1000 mkw z dużym wyborem

atrakcji dla najmłodszych, tablicami pamiątkowymi uczczono zasługi Eugenii Lewickiej oraz kontynuatora jej pomysłów fizjoterapeuty Karola Dineiki, rozpocznie się też budowa multifunkcyjnego centrum kultury o budżecie projektu 28 mln EUR. Jesteśmy pewni, że król Stanisław August Poniatowski przyklasnąłby w dłonie widząc rozwój uzdrowiska

zainicjowanego swoim dekretem ponad 200 lat temu...

Prezentacja miasta: Ričardas Malinauskas

Wykorzystane cytaty: Kierzek A., Kuciel-Lewandowska J., Pozowski A. i wsp. Z przeszłości Druskenik. Kraków: Przegląd Lekarski, 2012

WYSTĄPIENIA Z XXVII KONGRESU UZDROWISK POLSKICH w Augustowie

Panel II. Jak pogodzić funkcje uzdrowiskowe z rozwojem gospodarczym gmin uzdrowiskowych?

Józef Kaczmarek, Burmistrz Uniejowa,
dr Karolina Smętkiewicz, Instytut Geografii, Uniwersytet Pedagogiczny w Krakowie.

Przykład Uniejowa

Odpowiedź tkwi w racjonalnym wykorzystaniu zasobów przyrodniczych i uzdrowiskowych w celu zrównoważonego rozwoju społecznego i gospodarczego opartego głównie na bazie potencjału endogenicznego miejscowości (lokalny kapitał społeczny i zasoby gospodarcze).

Uzdrowiska to miejscowości czy gminy o bardzo złożonym charakterze i funkcjach – trzeba pogodzić jednocześnie lecznictwo uzdrowiskowe, działalność turystyczno-rekreacyjną i sportową, biznesową, funkcje mieszkalne, handlowe, usługowe, produkcyjne itd.

W przypadku Uzdrowiska Termalnego

Uniejów ten przepis na pogodzenie funkcji uzdrowiskowych z rozwojem gospodarczym gminy sprawdzał się i sprawdza się nadal. To właśnie na tej koncepcji zrównoważonego rozwoju opieramy dalsze perspektywy funkcjonowania uzdrowiska wykorzystując przede wszystkim to co mamy najlepszego u siebie, czyli wodę geotermalną, walory przyrodnicze, aktywne i przedsiębiorcze społeczeństwo, a także bazę gospodarczą – dobrze rozwiniętą oraz nadal dynamicznie rozwijającą się infrastrukturę turystyczną i komunalną.

Trzeba pamiętać, że bez uzyskania statusu uzdrowiska, w Uniejowie nie byłoby możliwości rozwoju wielu

form działań oraz infrastruktury, a także działalności gospodarczej i aktywności społecznej związanych właśnie z funkcją uzdrowiskową i turystyczną.

Mając na uwadze pozornie sprzeczne ze sobą interesy dotyczące ochrony przyrody i zachowania zasobów uzdrowiskowych (jako podstawy funkcjonowania uzdrowiska) oraz rozwoju społeczno-gospodarczego, należy podkreślić, że zrównoważony rozwój gminy uzdrowiskowej można osiągnąć i można pogodzić rozwój społeczno-gospodarczy z utrzymaniem dobrej jakości środowiska przyrodniczego poprzez:

- poszanowanie zasobów przyrodniczych (ochrona przyrody, monitoring jakości środowiska, edukacja ekologiczna) i respektowanie wymogów stawianych miejscowościom o statusie uzdrowiska
- priorytetowe traktowanie interesów

społeczności lokalnej oraz podejmowanie działań na rzecz poprawy jakości życia mieszkańców

- dostosowanie rozwoju gospodarczego gminy do lokalnych i regionalnych uwarunkowań i możliwości przyrodniczych, społecznych, ekonomicznych oraz politycznych w celu optymalizacji tego rozwoju, poprzez wybór, wsparcie i rozwój takiego rodzaju działalności gospodarczej, który będzie sprzyjać funkcjom uzdrowiskowym, nie będzie ich zakłócać ani kolidować z nimi.

Jakiego rodzaju szanse na zrównoważony rozwój może osiągnąć gmina uzdrowiskowa poprzez wzajemne harmonijne połączenie wymagań związanych z funkcjami uzdrowiskowymi z potrzebami rozwoju społeczno-gospodarczego przedstawiono w poniższej tabeli (tab.1).

Tab.1. Szanse na zrównoważony rozwój gminy uzdrowskiej dzięki pogodzeniu wymagań związanych z utrzymaniem odpowiedniego stanu środowiska przyrodniczego oraz z rozwojem gospodarczym

SZANSE NA ZRÓWNOWAŻONY ROZWÓJ GMINY UZDROWISKOWEJ – POGODZENIE WYMAGAŃ STAWIANYCH FUNKCJOM UZDROWISKOWYM ORAZ ROZWOJOWI GOSPODARKI	
FUNKCJE UZDROWISKOWE	POTRZEBY ROZWOJU SPOŁECZNO-GOSPODARCZEGO
Dbanie o dobrą jakość środowiska przyrodniczego	Szanse na pobudzenie rynku, rozwój działalności gospodarczej w branży związanej z turystyką (gł. turystyką zdrowotną i uzdrowską), rekreacją i sportem
Racjonalne wykorzystanie zasobów środowiska przyrodniczego	Aktywizacja społeczna związana z rozwojem lokalnej przedsiębiorczości np. podejmowanie działań prospołecznych i inicjatyw oddolnych, a także zakładanie własnych działalności gospodarczych i podejmowanie zatrudnienia w branżach związanych z turystyką oraz podejmowanie edukacji w tym kierunku
	Oplata i dotacja uzdrowska pozwalają na realizację inwestycji w poprawę stanu i rozwój infrastruktury uzdrowskiej, a także podejmowanie działań proekologicznych
	Funkcje uzdrowskie i turystyczne są dla miejscowości i jej regionu ważnym czynnikiem sprzyjającym promocji i marketingowi terytorialnemu, stanowią możliwość rozwoju produktów lokalnych
	Rozwój uzdrowska dla lokalnej społeczności oznacza poprawę jakości życia, szansę na znalezienie zatrudnienia i możliwości podnoszenia kwalifikacji zawodowych

Źródło: opracowanie własne

Recepta na sukces uzdrowiska na przykładzie Uniejowa – umiejętne połączenie wykorzystania potencjału przyrodniczego (walorów uzdrowiskowych), społecznego i gospodarczego

- Posiadanie jasno sprecyzowanej wizji rozwoju i konsekwentne, wytrwałe dążenie do jej realizacji, a także wsparcie i zaangażowanie wielu osób.
- Chęć działania i ciężka, systematyczna praca wielu osób, którym zależy na rozpoznawalności miasta.
- Umiejętne, pomysłowe, innowacyjne i wszechstronne wykorzystanie potencjału gminy – głównie wody geotermalnej i walorów historyczno-kulturowych.
- Odwaga i skuteczność w pozyskiwaniu środków finansowych z zewnątrz, głównie z funduszy UE.
- Współpraca z mieszkańcami, inwestorami, środowiskiem naukowym, biznesowym, samorządowcami, czerpanie i wymiana doświadczeń i wiedzy z podmiotami zagranicznymi.
- Otwartość na świat, nowe inwestycje, rozwój lokalnej przedsiębiorczości.
- Budowa i promocja rozpoznawalnej marki, gwarancja wysokiej jakości usług.
- Działania edukacyjne i informacyjne na temat walorów uzdrowiskowych i przyrodniczych oraz pozytywnych aspektów funkcji uzdrowiskowej i turystycznej gminy.
- Zapewnienie dobrej jakości życia społeczności lokalnej. Dbanie o rozwój lokalnego kapitału społecznego.
- Trwający przez ostatnie dziesięciolecie dynamiczny rozwój gminy Uniejów:
 - ma swoje źródło we wzroście liczby inwestycji,
 - jest efektem aktywności różnych grup społecznych działających na terenie gminy.
- Na przykładzie gminy Uniejów obserwuje się efekt mnożnikowy, w wyniku którego inwestycje samorządowe i związany z nimi rozwój przedsiębiorstw generuje powstawanie nowych inwestycji. Ma to zasadniczy wpływ na dynamizowanie rozwoju gminy.